

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ «ΚΟΑΝ»

Τάσσος Συμεωνίδης

(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies
(www.rieas.gr) Publication date: 23 September 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Re-search Institute for European and American Studies (RIEAS).

Κοάν: Ένα παράδοξο ανέκδοτο ή ένα αίνιγμα χωρίς λύση που περιλαμβάνεται στη σχολή Ζεν του Βουδισμού Μαχαγιάνα ως το μέσο απόδειξης ότι η Λογική, όπως αναγνωρίζεται από την Κλασική φιλοσοφία, δεν υφίσταται ως οδός επίτευξης του Διαφωτισμού του Εγώ.

Φέρτε μου τον Θεό, θα συνεννοηθώ αμέσως. Με τους ανθρώπους είναι το δύσκολο.

Οδυσσέας Ελύτης – Τα δημόσια και τα ιδιωτικά (1983)

Το 2009, όταν κατέρρευσε το [Χωριό Ποτέμκιν](#) της «ισχυρής» Ελλάδος, δηλαδή το συνονθύλευμα των μύθων και παραμυθιών που στήριζαν το «αφήγημα» όλων των γελοτοποιών και σπιθαμιαίων που κυβέρνησαν την χώρα μετά το 1974, η Ελλάδα μπήκε για τα καλά στο ανώτατο επίπεδο του σύμπαντος «Κοάν».

Όπως όμως και οι βαθείς γνώστες του Ζεν τα βρίσκουν πολλές φορές μπαστούνια προσπαθώντας να εκμεταλλευτούν το Κοάν για να πετύχουν επιτέλους τον τέλειο Διαφωτισμό, έτσι και οι σημερινοί σπιθαμιαίοι της Ειρκτής του Χρέους βρίσκονται σε πέλαγος αλογίας και βαθύτατης σύγχυσης αν και έχουν κερδίσει με τις υπογραφές τους την υστεροφημία τους ως βασιλείς της Καταστροφής.

Μάρτυρας των φιλότιμων προσπαθειών τους να κάνουν το μαύρο άσπρο, και τη νύχτα μέρα, είναι η αναπτυσσόμενη απόπειρα τους να παρουσιάσουν το χάος ως τάξη, την τραγική αποτυχία ως βράβευση, την φτώχεια ως ευεργέτημα, την οικονομική καταστροφή ως ευκαιρία «αναγέννησης», με μικροκομματικούς όρους και την υπόσχεση της βεβαίας εθνικής δουλείας για τουλάχιστον έναν αιώνα, ως «έξοδο απ' τα μνημόνια».

Το ελληνικό «Κοάν» έχει πάντως μακρά ιστορία. Άρχισε την εποχή του «ελληνικού θαύματος» της δεκαετίας του '50, τότε που η ανάπτυξη κατά κακή σύμπτωση για τον εθνάρχη συνέπεσε με το προτελευταίο μαζικό κύμα μετανάστευσης προς Ευρώπη, Αμερική και Αυστραλία, το οποίο ακολουθείται σήμερα από την πατείς με πατώσε έξοδο των νέων από το παλαιό-κομμουνιστικό μας ρόδινο παρόν. Συνεχίστηκε με τον Ανένδοτο και την χούντα· και οδήγησε κατ' ευθείαν στην διαλυτική «Αλλαγή» της συμφοράς του ακατάβλητου Σιδερένιου και τις «ακόμα καλύτερες μέρες» του ύστερου Πασόκ της σημίτιας εποχής του έκφυλου «εκσυγχρονισμού», του ευρώ, των μαγειρεμένων στοιχείων της απάτης και του πελώριου σκανδάλου του χρηματιστηρίου που κατάπτε εκατομμύρια «επενδυτές».

Το τελικό στάδιο αυτής της εισαγωγικής εποχής εξελίχθηκε το 2004-2009 όταν οι άλλοι «σωτήρες», συντηρητικοί αυτοί αλλά εξ ίσου «εκσυγχρονιστές» της συμφοράς, ξεχαρβάλωσαν ότι είχε απομείνει και μέσω της «μαγικής» Ολυμπιάδας που παραμένει ένα τεράστιο οικονομικό σκάνδαλο θαμμένο για τα καλά στην πρόστυχη έλλειψη μνήμης την ελληνικής «συλλογικότητας».

Σήμερα το «Κοάν», τρεφόμενο πλουσιοπάροχα, έχει θεριέψει σε σημείο «ολικής επαναφοράς».

Η μεν κυβέρνηση πλέει σε ωκεανό αποκρουστικής αυτοδιαφήμισης και πλήρους αποσύνδεσης από την πραγματικότητα· η δε αντιπολίτευση, υποτίθεται σε πυρετό

εκσυγχρονιστικής αυτορρύθμισης, εκπέμπει παιάνες κούφιου ευρωπαϊσμού και υπόσχεται «ανάπτυξη» πλην όμως πάντα με άδεια των γερμανικών αρχών κατοχής.

Οι αδιάβλητες εκλογές μας – πεμπτουσία της δημοκρατίας — αναδεικνύουν τους ολίγιστους, νάνους και γραφικούς και παράγουν κυβερνήσεις κενές πάσης λογικής και πολιτικής αποτελεσματικότητας.

Η «διαχείριση» της κοινής γνώμης έχει φτάσει σε απίστευτα επίπεδα μαζικού ψυχολογικού ελέγχου που τον ταΐζουν «διαμορφωτές γνώμης» πεζοδρομιακού επιπέδου· «σχολιαστές» που, εκτός ολίγων, βασανίζουν την ημιθανή πια Ελληνική διάλεκτο (και όχι πλέον γλώσσα εκεί που έχουμε φτάσει) με μαζοχιστική μανία· νέους (την ηλικία) πολιτικούς της δεκάρας με «κασέ» προϊσταμένων «πρωϊνάδικου»· και glam έκφυλες «περσόνες», που μεταβάλλονται σε είδωλα από ένα αποχαυνωμένο και βραχυκυκλωμένο ακροατήριο, οι οποίες διαθέτουν βεβαίως και γνώμη και δημοσίως την εκφράζουν για να χειροκροτηθούν θερμά από τα θαυμάζοντα πνευματικώς πλαδαρά πλήθη.

Η σημερινή συγκυρία, που γεννήθηκε από την ολική καταστροφή της χώρας μας στο ευρωπαϊκό «δημοκρατικό» πειραματικό εργαστήριο φρίκης των Βρυξελλών, θα ήταν μια μοναδική εις τους αιώνες ευκαιρία για ανασυγκρότηση και επαναφορά ενός πραγματικά εθνικού οράματος, μιας ανασύνταξης της ιδέας της Κοινωνίας και όχι του λωποδυτικού και αχρείου «κράτους» της δεξιάς ή της αριστεράς· μιας γενικευμένης επαναδιαπραγμάτευσης του τι σημαίνει «ελληνικόν» και πώς το «ελληνικόν» αντιμετωπίζει τις απειλές της μανιακής εμπορευματοποίησης των πάντων και το ξεθεμελίωμα αρετών και αξιών που στήριξαν τον Νεοελληνισμό σε σκοτεινές εποχές· και μιας εθνικής επανεκκίνησης με οχήματα την παιδεία, την γνώση, την προστασία της παράδοσης και την δημιουργία μια λειτουργικής πολιτικής για την καθημερινή ζωή και την μελλοντική ανάπτυξη.

Αντί όμως όλων αυτών το ελληνικό «Κοάν» επιμένει στην αυτοκαταστροφή. Όπως μελαγχολικά λέει και ο Ελύτης:

...Πέρασαν κουτσά - στραβά δύο σχεδόν αιώνες από τότε που ο νεοελληνισμός αποχαιρέτισε την Οικουμένη και θρονιάστηκε στο κράτος. Επρόκειτο για έναν ακρωτηριασμό κι αυτό δεν έχει μόνο γεωγραφικές συνδηλώσεις. Μιλάμε για δυο αιώνες προσφυγιάς... Μπαίνουμε σε λίγο στον τρίτο αιώνα της κρατικής μας συγκρότησης δημογραφικά απισχνασμένοι και, εκτός από χρεοκοπημένοι, οι μισοί

και πλέον Έλληνες βρίσκονται εκτός Ελλάδος, με τους άλλους μισούς να μακαρίζουν κατά πλειοψηφία όσους, δυο φορές ξένοι, έφυγαν εγκαίρως για τα ξένα...

Κανείς από τους σημερινές «ηγέτες», και κυρίως ηγετίσκους, δεν έχει σαφή ιδέα του τι απαιτεί η διάσωση της συρρικνωμένης και απειλούμενης χώρας μας.

Απλώς κλωθογυρίζουμε γύρω από

- την εισαγόμενη αχαλίνωτη φρίκη «της οικονομίας των αγορών»·
- τα υψηλά και χαμηλά «ψυχολογικά» του καζίνο-χρηματιστηρίου·
- τις απαιτήσεις ξένων για συμμόρφωση με «πολιτικά ορθές» απόψεις επί ποινή θανάτου·
- την συστηματική εκρίζωση της οποιας ανθρωπιάς μας έχει απομείνει από τα ψίχουλα του παρελθόντος έτσι ώστε να ικανοποιείται «η σύγκλιση με το ευρωπαϊκό γίγνεσθαι»·
- και σε ένα μέλλον που ζυγίζεται και αποφασίζεται όχι από την ανάγκη διάσωσης των ανθρώπων αλλά από το κατά πόσον η ημιθανής Ελλάς μπορεί να βγει και πάλι στις «αγορές» για να συνεχίσει τον δανεισμό-θηλιά θανάτου και να ικανοποιήσει την ανάγκη της μητερούλας Μέρκελ για επίδειξη «επιτυχιών» του προγράμματος της στραγγαλισμού –οικονομικού, κοινωνικού, πολιτικού— εκείνων που δεν έχουν την παραμικρή ελπίδα αντίστασης και που **πρέπει να πειθαρχήσουν.**

Ευτυχώς όμως ο κύριος πρωθυπουργός, πιστός στην παράδοση των ελλήνων πολιτικίσκων να βυθίζονται με την πρώτη ευκαιρία στην γλώσσα της θάλασσας για να πείσουν, δήλωσε τις προάλλες ότι «Αντιμετωπίσαμε μεγάλες φουρτούνες, αλλά τα μποφόρ έχουν πέσει, έχουμε περάσει τον δύσκολο κάβο, πάμε προς το λιμάνι». Έτσι κάπως μιλούσε και πρόσφατος παιδικής διανοίας προκάτοχος του που ήταν και ο πρώτος διδάξας της «διάσωσης» με δανειακό αυτοχειρισμό.

Πάντως αισθανθήκαμε ανακούφιση... Βλέπουμε επιτέλους φως... και το «Κοάν» ζει και βασιλεύει και την χώρα διαφεντεύει. Είναι η εγγύηση του να πιάσουμε επιτέλους σε ασφαλές λιμάνι— όπου και το πλοίο η Ελλάς θα απωλέσθη μάλλον όπως το Αγία Ζώνη II λόγω οπών εις τα ύφαλα!

Ο σώζων εαυτόν σωθήτω (αν προλαβαίνει).

